

מסורת הש"ס

(6) כשנעו ל: כבודו מעו... (7) קדושתו כבודו... (8) כבודו כבודו... (9) כבודו כבודו... (10) כבודו כבודו... (11) כבודו כבודו... (12) כבודו כבודו... (13) כבודו כבודו... (14) כבודו כבודו... (15) כבודו כבודו... (16) כבודו כבודו... (17) כבודו כבודו... (18) כבודו כבודו... (19) כבודו כבודו... (20) כבודו כבודו...

הגהות הב"ה

(6) נמי למיפס פלגא (והלכתא שליט שיהי) תמי' ויב עין בלשני' כחז' דלא גרמי' ליה: (7) תוס' ד"ה כבודו וכו' כסותה משנה ריחדיה: (8) א"ר חיי' שם הלכה א' טעמא דמשמע אבי עליה: (9) בא"ר ה"מ הובא דכמה אל:

ליון הש"ס

גמ' והלכתא שליט שיהי. פ"ק ד"ב דף ק"ק ע"ב תוס' ד"ה מדרש: תוס' ד"ה אבשלתי וכו' בבב"ד ונחמאלי הבקת ראי' בנו פ"ר. ועין ד"ב דף ק"ק ע"ב תוספתא ד"ה מדרש:

אורכתא. הרשאה: **משום דר' יוחנן**. דהואיל ואינו נרשום בעלים אינו יכול להקנותו לשליח הלך אם אבד יכול לחזור ולתנוע מיד הלאה: **דכפריה**. אם תבעיה ומפקד להמתין דמיחזי כשיקרא דיהיב ליה הארץ: **דאמר ליה סוף**. נאמן ואי תכז בה למחלה ולשליט. דון וחי לנפשי והמותר שלי: **מינו דמשפטי**. נאמן דינא כהדי שליט אפלגא על כרחה דלא מני למימר ליה לאו בעל דכריס דידי את משמע אכילה: **ואי ספס**. שליט משל נאמן: **לא מפקינן מיניה**. אף על גב דלא כתיב ביה אפיק לנפשי. ל"א ואי תפס שליט ממון שהולא ועיכו לעזמו לא מפקינן מיניה קן מלאחי כבוד כשנעו בהגזעו ויה עיקר: **רב אשי פליג עליה דלמימר**: כיון דכתיב **קבליש עליא**. אלמא שליט שיהי הלך אי תפס מפקינן מיניה. וללישנא קמא נמי אי תפס משל נאמן מפקינן מיניה דהא שליט בעלמא הוא והוי כחופס לבעל חוב: **למיפס פלגא**. ממון שהניא אם רוצה לעכב חלו: **ה"ג וסלכא שליט שיהי ולא שקיל מידי**: **בא"ר** ט' ע"ג. כלומר שנים מעידין אותו שנגז. **נגז ומכר כשכח**. אכל טבח קס ליה דכרעה מיניה: **וטבח ביום הספורים**. דאין דעוה אלף כרת: **וטבח ומכר ואחר קן מה אכיו**. אכל מה אכיו ואח"כ טבח ומכר תנא כפיפא דפטור שהרי ירש את אכיו וטלו הוא טובח ומוכר: **כשני אלו**. כתרפה ונחולין בעורה דקא סבר רבי שמשען שמיטה שאינה ראיה לא שמה שמיטה אכל לרפואה ולכלבוש שמיטה ראיה היא דאי נעו מני אכל מיניה: **גמ' דבר ולא חזי דבר**. על פי שנים עדים יקום דבריו. והני עדי טביחה דקמי בתמי' או על פי שנים עדים אחרים חזי דבר קמסדי דאי לאו עדי גביה איכא למימר דידיה קא טבח חלפתא

מורבה פרק שביעי בבא קמא

כתתם יחידאה לא אמר א"ר אמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלטלי אמר רב אשי יוחנן ד"א ר' יוחנן גול ולא נתיישבו הבעלים שניהם אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו בשרו ואיכא דאמרי אמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלטלי דכפריה טעמא דכפריה דמיחזי כשיקרא אבל לא כפריה כתבינן ואמרי נהרדעי יאורכתא דלא כתיב ביה זיל רון וחי ואפיק לנפשי לית ביה מששא מ"ט משום דא"ל הא"ד לאו בעל דברים דידי את אמר אביי וואי כתיב ביה לחמצה לשליש ולרביע מיו דמשמע רינא אפלגא משמע רינא אכילה אמר אביימור אי תפס לא מפקינן מיניה רב אשי אמר ר' יוחנן דכתביה ליה כל דמתעני מן דינא קבילית עלי שליח שויה ואיכא דאמר שוחפא שויה למאי נפקא מינה למיתפס פלגא (6) והלכתא שליח שויה: **מתני'** ונגז ע"פ שנים וטבח ומכר על פיהם או על פי שנים אחרים משלם תשלומי ארבעה וחמשה גנג ומכר בשבת גנג ומכר לע"ז גנג וטבח ביום הכפורים גנג משל אכיו וטבח ומכר ואח"כ מת אכיו גנג וטבח ואחר כך הקדיש משלם תשלומי ארבעה וחמשה גנג וטבח לרפואה או לכלבים השוחט ונמצאת טריפה השוחט חולין בעורה משלם תשלומי ארבעה וחמשה רבי שמעון פוטר בשני אלו: **גמ'** לימא מתניתין דלא כרבי עקיבא דאי ר' עקיבא האמר דבר ולא חזי דבר רתניא אמר רבי יוסי כשהלך אבא חלפתא אצל ר' יוחנן בן גורי ללמוד תורה ואמרי לה רבי יוחנן בן גורי אצל אבא חלפתא

ע. עין משפט גר מצוה

תמה דכמה מקומות משמע דאלמר אפילו כקמא יחידאה דכפוף המוליא (שגב דף פ"א): **פרך** והאמר רבי יוחנן הלכה כקמא משנה ומנן ניר חופף ומפסקם אכל לא סודק ואע"ג דכפ' ג' מיני (מיר ד' מב' וספ' מוקמינן ליה כר"ש וזכרין החולין יצמות דף מב'): **גבי** אחא כחולין דפרין נמי והאמר ר' יוחנן הלכה כקמא משנה אע"ג דלחי כרבי מאיר וכן בכמה מקומות וי"ל דה"פ ה"א מאן תנא לנעושים ר' דוסא כי היכי דלא תקשה קמא משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה מאי אולמיה האי קממא מהאי קממא דכיון דליכא למימר דיחידאה היא לא תשיבא כי היכי קמא משנה דלחי כרביס ווא"ל והא היא קממא נמי דאין הגונב אחר הגונב יחידאה היא דהיינו רבי יהודה כי פלוגמיה דרבי דוסא דאלמר כל שילקטו דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר דלמא רבי יהודה כל שלקטו נמי שרי ולא נקט כל שילקטו אלף לרבותא דאע"ג דלא שרי אלף על ידי ברירה וע"ל דה"ק ה"א דקממא יחידאה לא אמר כי היכי דלא תקשה ליה קמא משנה אכל השמא שהורכו לעשות מירון אחר לא נאמר יותר אלף אפי' (8) משנה יחידאה נמי אמר: **לא כתבינן אורכתא אמטלטלי**. דוקא אמטלטלין דגוליה אכל אמטלטלין דפקודו כתבינן דהא תלי טעמא כהקדש יש כה לאדם להקדיש פקודו שיש לו ציד תבירו כדמוכר בהמוכר את הספינה (ב"ב דף פ"א). **גבי** הווא גברא דאיימי קמי לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא קמי אמר הרי הן מוקדשין לשמים ומשמע התם דאי לא קילי דמייתו הווי קדשי ועוד דלעיל אמר ר' אשון הגונב אחר הגונב משלם כפל משום דאין כעלים יכולין להקדיש וגונב מבית הנפקד משלם כפל לנעלים כדתיבא בהמפקד (ב"ב דף ג'): **ועיקר** קרא בגונב מבית שומר תמי:

נהגו לכתוב אורכתא אפילו אמטלטלי דכפריה וטעמא לא ידענא ור"מ מפרש דטעמא דהלכתא כלשנא בתרא דקוניה דגמרא כותמיה דשנעויות (דף ג'): **וטעם** דייק טעמא דמשמע (8) עליכס דאיש פלוני הכן הוא הא מנה פלוני צד פלוני צד פלוני והא קמי סיפא עד שישמעו מפי הנוכח אמר שמואל בנא דהרשאה והא אמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלטלי הני מילי (9) דכפריה אכל לא כפריה כתבינן וכן בפרק יש בכור (בבב"ד דף פ"א). **וכיון** דהלכתא כלשנא בתרא אם כן אפילו כפריה כתבינן דהא לינשא בתרא מפרש טעמא דלא כתבינן אמטלטלין דכפריה משום דמיחזי כשיקרא ולמיחזי כשיקרא לא מיישעין דממסקי כהכוסב (מכות דף פ"א). **ובפרק** כל הגט (ע"ף דף ט"ז): **דלימא** לרבי פפי דאלמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דלסגדו סגדי אחימות ידיוהו פסולה משום דמיחזי כשיקרא וא"מ כיון דלא מיישעין למיחזי כשיקרא אם כן בשנעויות (דף ג'): **ובכורות** (דף מט.) כי פריך מנהרדעי דלמרי לא כתבינן הוה ליה למימר דלימא ור"ל דאורכתא דגמרא למיפך ממילתא אע"ג דלימא דכפרי ג' דכחות (ד' פ"א): **נמי** פריך מדרב רבי אמילתיה דרב הונא וחזר בה מחמת זה ומניה דכריס אע"ג דאלמר כהכוסב (מכות ד' פ"א). **דלמיה** ומיהו לפי המפרש התם דהא דקאמר ליתא לא קמי ארב פפי אלף כלומר ליתא לקויא דאין קויא דכויס שטרות דוקא מיישעין למיחזי כשיקרא דעיס דין אכל בשאר מילי לא מדרב נחמן אז אין זה ראיה משום דפרך מדרב פפי וא"מ וללישנא קמא דנהרדעי מאי הוה משני אמתיחין דשנעויות ודכורות ומיהו אמתיחין דשנעויות מני לאוקמי (10) בפרקקטות וכו"מ ד בשעין אכל כהיהא דכורות דאירי כפדיין כבור ליכא לאוקמי כמ"ד פודין בפרקקטות דהא קמי כהיהא משנה דאין פודין ויש לומר דליכא לאוקמינה שהאחד חייב לתבירו ושאל מלרבי נתן אי נמי שנתן לו כמעמד שלשון ומיהו כהיהא דכורות כרץ לקרקא אם יכול ליתן כמעמד שלשון כיון דהוא עזמו לא היה יכול להוציא מידו כמו שבכחונה אין יכולה ליתן כמעמד שלשון כיון דלא יתנה לגבות מחיים כמו שמשורש בהחולין (לקמן ד' פ"א). **ואין** לתמוה על מה שאנו נוהגין לכתוב הרשאה אפי' במלוה אע"פ שאין אדם יכול להקנות הלוואה לחבירו כדמוכח במי שמת (ב"ב ד' קמ"א). **שדוק** למאז דהלוואה פלוני אימא צבריא ולא מני לאשכחיה אלף הואיל וירש וירש אי נמי כמעמד שלשון משמע דכשום ענין לא מני מקמי ליה דכיון דק"ל כליכא דלמרי ולהך לינשא אמטלטלין דגוליה נמי כתבינן אורכתא אע"פ שאין יכול להקנותו כמו שאין יכול להקדיש דקיימא לן כרבי יוחנן דגול ולא נתיישבו הבעלים שניהם אין יכולין להקדיש דמשמע כפ"ר דכ"מ (ו' ג' ע"ג) דפרין מיניה לרב ומשמע נמי התם דסבר קממא דגמרא דאם המסותא אמטלטלין לא היה גול יכול להקדיש ה"ה הלוואה אע"פ שאין יכול להקנותה כתבינן הרשאה וטעמא דלהאי לינשא מסקינן דשליט שיהי ושבו מקנה לענין שלמות כליה היה קונה קנין גמור ויש סמך למנהג בגמול (11) (בתרא) (לקמן ד' קד'): **דרב** פפא הוה מסיק חזי כי מחזי אקיינהו לרב שמואל בר יהודה אגב אפיפא דיתיה כי אחא נפק לאפייה עד תוין ומסיק משמע לשון הלוואה ויש לדחוק דמסיק בעיקרא מיירי שלא יתן להוצאה ועוד דבהובא (ב"מ ד' מו.) ובהמוכר את הספינה (ב"ב ד' עו.): **ל"ג** ומסיק אלף הוה ליה חזי כי מחזי ככל הספריס ואין לדקדק מההיא דכורות (ד' מט.) גבי פדיון הנן שיכול להרשות אע"פ שניתן להסן ע"מ להוציא דלא מסקי אדמתייהו שימות חוץ גלשים אלמא יכול להרשות כחולה דהתם ע"כ לאו ע"מ להוציא נתנו לו דקיימא לן כשמואל דאלמר התם כשמוך להיהא ששמעא (סו) ופריה בנו כחון עששים (12) ומאכלו המעות דאין בנו פדי:

דף